

Het Dierenrijk

wie ben jij?

NEUSHOORN

Illustraties: Nemo

Westblaak 180, Rotterdam

Rino doet één oog open, dan twee.

— Ja, grote lui lak, het is tijd om op te staan. Het wordt al nacht en de zon is nog maar een grote rode bal boven het golvende gras.

— Je hebt gelijk, ik ga een bad nemen.

Klots! Klats!

— Wat doe je nu, dommerd! Je moet je in helder water wassen, niet in de modder. Zo maak je je mooie witte pak vuil.

Maar Rino trekt zich niets van deze goede raad aan. Hij rolt zich in de modder, ploetert rond en maakt zich helemaal zwart. De modder komt tot in zijn grote oren, die wel bonbonschaaltjes lijken. Er zit zelfs modder op het puntje van zijn grote hoorn, waar hij zo trots op is.

Rino komt uit zijn bad. Hij is vuil, bemodderd en ziet er opgetogen uit.

— En nu gaan we eten, ik verga van de honger. We gaan vlug op pad naar de andere neushoorns. Onderweg vertelt hij me:

— Ik vind het fijn om in de modder rond te ploeteren. Maar ik doe het niet alleen voor mijn plezier. Zie je al die muggen en horzels om ons heen? Nu heb ik wel een dikke, ruwe huid, maar als ik niet uitkeek zouden

hun steken me toch veel pijn doen. Gelukkig kan ik er met mijn mooie harnas van opgedroogde modder goed tegen. Daar kunnen ze niet doorheen steken.

Rino haast zich er nog aan toe te voegen:

— Ik baad me ook in de rivier. Ik vind het heerlijk om snel, heel snel door het koele, heldere water te gaan. Je moest me eens zien zwemmen. In het zwemmen kan ik iedere zwemkampioen verslaan.

Nu denk ik toch wel dat Rino overdrijft. Maar ik zeg het niet. Ik ben veel te bang dat hij kwaad wordt. Ik weet dat neushoorns, die gewoonlijk heel vriendelijke, vreedzame dieren zijn, om niets woedend kunnen worden. En wanneer Rino woedend is, berg je dan maar. Helemaal dol is hij dan en komt als een razende op je afstormen, waarbij hij alles op zijn weg vertrapt.

— We zijn er. In het zwakke licht van de ondergaande zon zie ik de enorme beesten, die juist aan het eten zijn. Hemeltje, wat een eetlust! Takken, gras, bloemen, rozen, alles gaat erin!

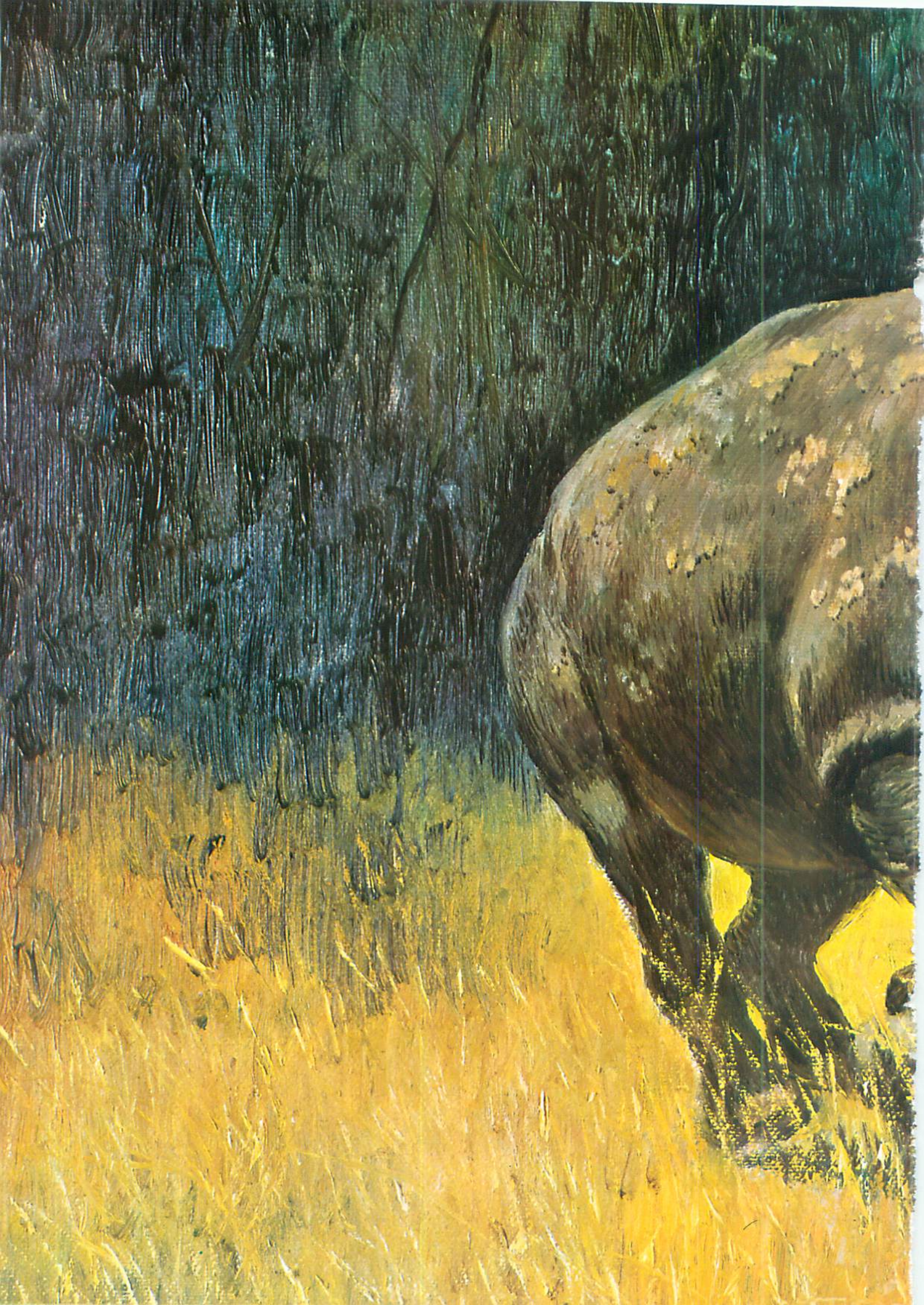
— Kijk eens, Rino, wat er op de ruggen van je kameraden zit!

Maar Rino ziet niets. En dat is geen wonder, want hij is zo bijziende dat hij niet verder ziet dan het puntje van zijn grote neus. We komen wat dichterbij en langzaam begint hij te zien wat ik hem aanwijs: tientallen vogels met een schitterend rood met zwart verendek, die vrolijk op de hoofden en ruggen van de neushoorns rondspringen.

— O, bedoel je dat! Dat zijn onze kleine vriendjes, de prikvogeltjes. Zij eten de parasieten op waar wij last van hebben. Ik denk bij mezelf: Kon ik er maar een paar meenemen voor mijn hondje Tanja, om haar van haar teken af te helpen!

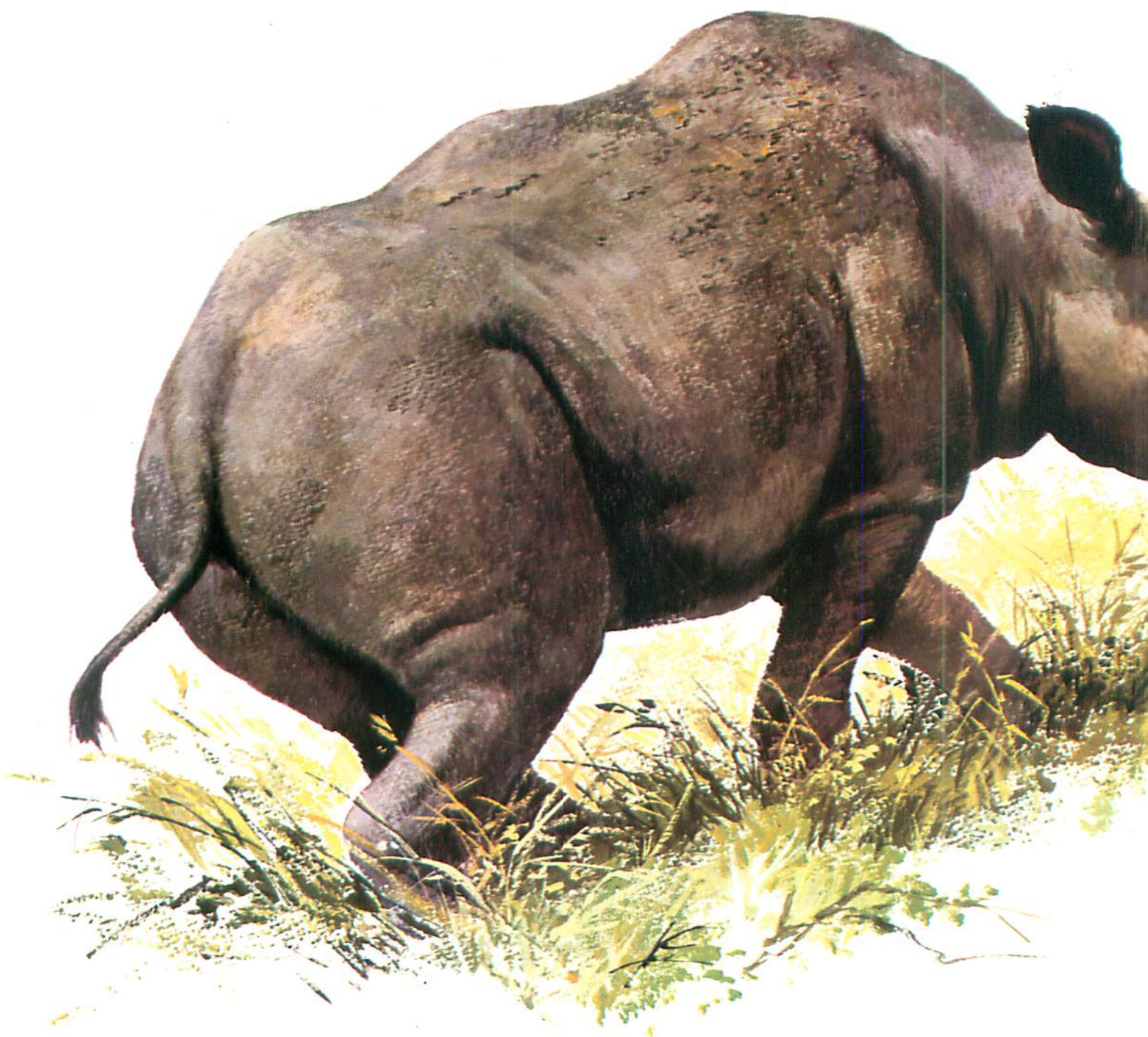

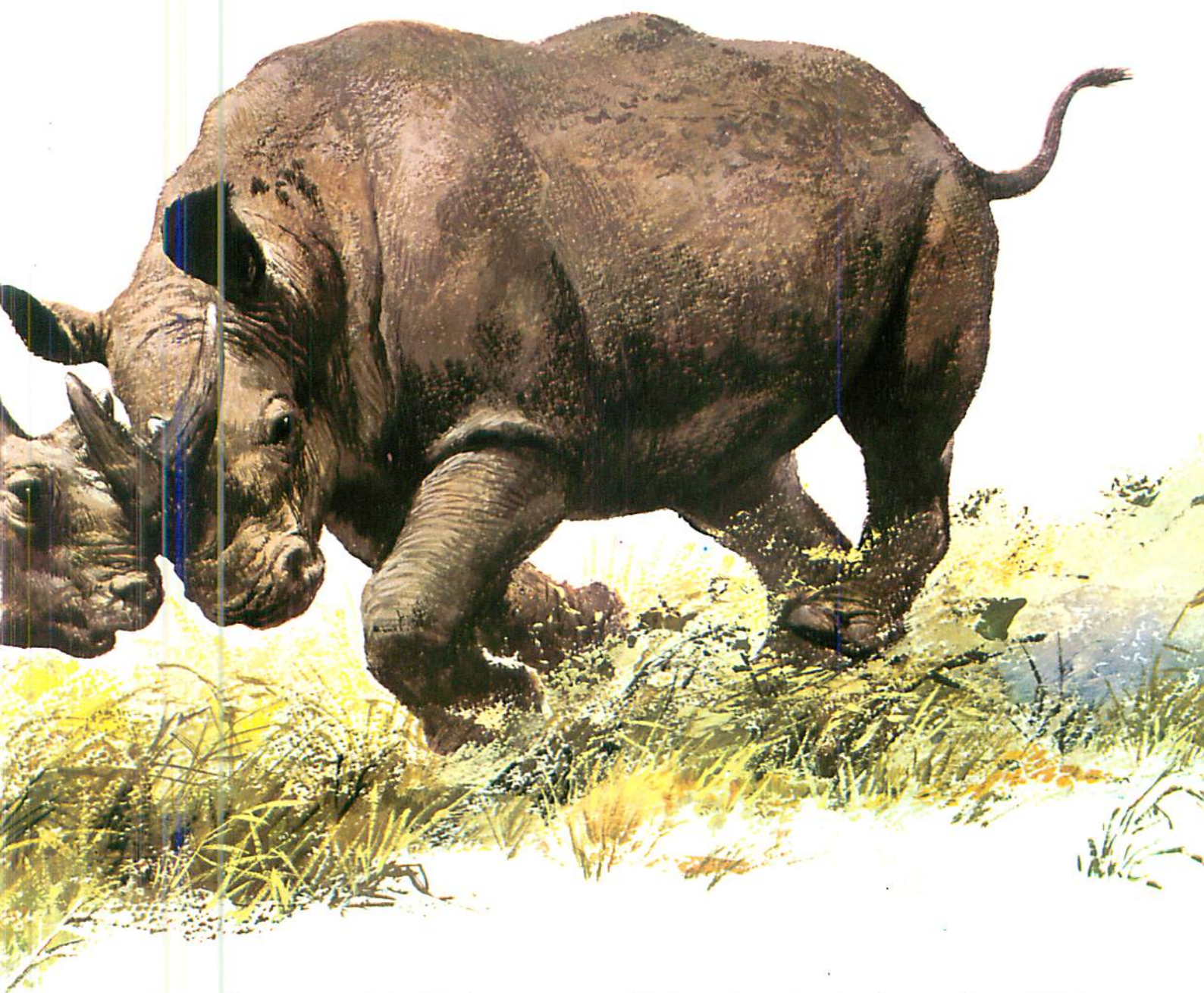

Rino is erg trots op zijn mooie hoorn. En ik moet toegeven dat hij heel nuttig is. Om je een weg te banen door het struikgewas bijvoorbeeld. Maar ik schrik een beetje als ik hem met het hoofd omlaag zie afstormen op alles wat hem voor de voeten komt en wanneer ik hem met zijn hoorn stoten zie geven aan vrienden en vijanden. En dan

weet ik wel dat het een spelletje is, toch ben ik altijd een beetje bang, wanneer ik de neushoorns zo wild met elkaar zie vechten. Als Rino nu eens een stoot van een hoorn in zijn oog kreeg, of als zijn hoorn afbrak?

— Maak je daar maar geen zorgen over, heeft Rino me gezegd. Het is me al eens overkomen dat mijn hoorn afbrak. Dat gaat hetzelfde als met jouw nagels: hij groeit steeds weer aan.

Uren-, nee dagenlang heb ik gekeken hoe Rino in de grote Afrikaanse savannen leeft. Ik heb hem zien eten als een paard en slapen als een os. Ik heb hem als een eend zien zwemmen in de modderpoelen... nu ja. als een heel erg grote eend. Ik heb gezien hoe hij over de vlakke rende, zo hard dat ik hem nauwelijks met mijn ogen kon bijhouden. Maar ik heb hem ook lange tijd rechtop in het hoge gras zien staan, onbeweeglijk als een standbeeld, terwijl hij met zijn kleine oogjes nietsziend voor zich uit staarde. Onverschillig voor het geruis van de wind door de bladeren en voor de spelletjes van de zebra's en de antilopen in het zonlicht. Ongevoelig voor de brandende zon, die de modder van zijn laatste bad op zijn grote lijf liet opdrogen.

DE GROTE FAMILIE VAN DE NEUSHOORNS

Doordat er vroeger veel gejaagd werd op de neushoorns,
is hun aantal sterk teruggelopen.

Maar in Afrika en Azië zijn er nog veel te vinden.

De Indische neushoorn heeft een huid die uit dikke
plakken bestaat, van elkaar gescheiden

door diepe groeven. De neushoorn-moeders

krijgen maar om de drie jaar een baby.

Deze baby is bij zijn geboorte al heel groot.

Hij weegt 70 kg en is dus net zo zwaar
als een doorsnee-man. Hij blijft lang bij zijn moeder,
die hem twee jaar lang zoogt.

Onze vriend Rino is een witte neushoorn,
maar er zijn ook zwarte. Die leven in Afrika en zijn
een beetje kleiner, maar ook een beetje valser.

Zij hebben, net als Rino, twee hoorns,
die niet naast elkaar op hun kop staan, zoals bij de stier,
maar achter elkaar op hun voorhoofd.

